

Libris
Respectăm drepturile
Lector: Theodor George Calcan
Editor: Mioara Băluță
Redactare: Bianca Alina Popa
Coperta: Mioara Băluță

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMEU GE

Alela 66 / Smeu Ge ; pref.: Petre Isachi. - Bacău : Rovimed Publishers, 2019-

3 vol.

ISBN 978-606-583-834-5

Vol. 2. : Cutremur informatic. - 2020. - ISBN 978-606-583-921-2

821.135.1

© Smeu Ge

© Editura Rovimed Publishers, 2020, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace: scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea autorului.

ROVIMED PUBLISHER

Războieni, Nr. 8/B/17/600031, Bacău, România

Tel.: (+4234) 537411

Fax: (+4234) 515300

e-mail:editura@rovimed.com

www.rovimed.com

SMEU GE
ALELA 66
II
CUTREMUR INFORMATIC

 **ROVIMED
PUBLISHERS**

CUPRINS

Capitolul 1	9
Capitolul 2	14
Capitolul 3	24
Capitolul 4	31
Capitolul 5	39
Capitolul 6	50
Capitolul 7	61
Capitolul 8	69
Capitolul 9	77
Capitolul 10	84
Capitolul 11	97
Capitolul 12	103
Capitolul 13	115
Capitolul 14	121
Capitolul 15	132
Capitolul 16	143
Capitolul 17	154
Capitolul 18	161
Capitolul 19	172
Capitolul 20	177
Capitolul 21	185
Capitolul 22	199
Capitolul 23	208
Capitolul 24	216
Capitolul 25	232
Capitolul 26	238
Capitolul 27	257
Capitolul 28	265
Capitolul 29	277
Capitolul 30	287
Capitolul 31	293
Capitolul 32	301
Capitolul 33	315

CAPITOLUL 1

Ceasul mare, rotund, atârnat de perete, arăta ora zece și zece minute. Sub el, trei Erinii dezlănțuite de pensula lui Bouguereau îl pedepseau aspru pe legendarul Oreste, fiindcă a împlântat pumnalul adânc în rădăcina inimii mamei sale, ucigând-o. Pictura, încadrată de patru rame sculptate în lemn masiv de tei, ocupa aproape întreg fundalul încăperii mici, cu tavanul alb, ușor curbat și scund de la marginea de nord al buncărului aflat sub piața Carmel, din Tel Aviv.

În fața lor, Mendoza Sossa, îmbrăcat într-o cămașă albă cu mânecile suflecate până aproape de cot, cu ochii scăpărători ațintiți spre cameră, aștepta înfrigorat să înceapă.

Dintr-odată, cu o precizie neînchipuit de mare, toate comunicațiile de pe tot cuprinsul Pământului s-au întrerupt. Toate hologramele, toate calculatoarele, toate televizoarele, telefoanele mobile, tabletele și radiourile s-au stins simultan cu un piuit scurt, metalic. În următoarea clipă, chipul relaxat a lui Mendoza izbucni violent în cristalul lichid al tuturor monitoarelor, de pe tot globul:

– Astăzi, brațul lung și nevăzut al dreptății s-a încarnat și a coborât printre noi. Făcu o pauză scurtă, cât să-și plimbe privirea blândă, dar penetrantă ca un vârf de ac, peste întreg auditoriul închipuit, apoi continuă, ridicând

tonul vocii: Din această clipă, toți cei care cârmuiesc destinele propriului popor vor fi cercetați până-n măduva oaselor. Iar cei care uneltesc, indiferent sub ce formă, împotriva intereselor economice, militare și civile ale propriilor cetățeni vor fi... eliminați.

Pentru început li se va cere în mod pașnic să se retragă din poziția deținută. Iar dacă vor refuza, opunându-se fățiș schimbării, atunci vor fi lichidați fără niciun avertisment.

Inspiră adânc aer în plămâni. Făcu un pas în față, dădu ușor din cap și, zâmbind enigmatic, adăugă pe un ton suveran:

– Timpul dreptății a sosit!

Emisia s-a interrupt. În următoarea clipă comunicațiile își reluară fluxul pe toate meridianele pământului, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Imediat, toate centrele de informații inteligente dăduseră în clocot. Generali, directori de departamente, tehnicieni și specialiști din diverse domenii, erau smulși din somn și aduși de urgență în miezul celulelor de criză, constituite imediat după clipul scurt și amenințător a lui Mendoza.

Toți se străduiau să afle cine este individul și cum de a izbutit să păcălească filtrele de securitate instalate în toți sateliții și în toate nodurile principale de comunicații.

În Langley, directorul CIA, Elva Oba, tocmai își descheia gulerul cămășii albastre, când un general de informații întredeschise ușa, îndesându-și capul descoperit înăuntru.

– Ai văzut?

– Da, răspunse încet Oba.

– Vii și tu, nu?

– Da.

Oba se ridică din scaun cu manșeta cămășii în mână, pornind spre ușă. Amândoi au străbătut un hol generos, apoi au trecut printr-un interstițiu după care au intrat într-o încăpere dreptunghiulară, unde mai multe persoane gesticulau și vociferau alarmant în jurul unei mese rotunde, fără scaune.

– Liniște! strigă Oba... și vacarmul amuți. Am vizionat și eu clipul. Ce știm? întrebă, scrutându-i pe fiecare în parte cu ochi pătrunzători. O tânără cu părul blond, desfăcut și lăsat peste umeri, cu un dosar subțire în mâini, luă cuvântul din marginea dreaptă a mesei.

– Individul este doctorul Mendoza Sossa, profesor de genetică moleculară la Universitatea din Dallas. Este dat dispărut de conducerea universității de mai bine de șase luni, la fel și iubita lui, Carolina Ella, avocat.

– Ok. Ați stabilit cum a procedat?

– Nu, îi răspunse un tehnician tânăr. Din datele procesate și analizate până în acest moment, am stabilit că intervenția în rețea a fost una de amploare. Mai precis, clipul a fost difuzat simultan pe tot mapamondul. Chiar și pe Stația Spațială Internațională a reușit să întrerupă fluxul criptat de date.

– Îhî, mârâi încet Oba în vreme ce își croia drum spre un colț rămas liber.

– Curios este, continuă imperturbabil tânărul, că a fost înțeles de toți locuitorii, din toate colțurile lumii.

– Da' cum dracu a fost posibil așa ceva?!? șuieră furios Oba.

– Încă nu știm, răspunse grăbit tânărul tehnician. Deo-

camdată analizăm toate versiunile posibile. Cert este că a vorbit simultan în toate limbile și dialectele locale, fie pe tabletă, radio, telefon sau televizor, de parcă știa de dinainte cui anume i se adresează.

– Am înțeles. Dar punctul de penetrare în rețea poate fi reperat?

– Negativ, răspuse tânărul în timp ce își frământa ceafa în palmă.

– Ok. În cinci minute vreau o evaluare scurtă a impactului social, plus un set adecvat de măsuri preventive.

Telefonul începu să-i vibreze în buzunar. Oba se răsuci, scoase mobilul și răspuse.

– Alo?! Da.

– Furtega.

– Să trăiți! icni Oba în vreme ce un nod de salivă îi alunecă pe gât, în jos.

– Ai văzut clipul, nu?

– Da.

– Nenorociții... Trebuie numaidecât să contracaram acest cutremur informatic, sâsâi Furtega, amenințător precum o cobră regală.

– Da, dar cum? întrebă Oba în timp ce părăsea încăperea ca un vârtej de aer rece.

– Pentru început diseminați informații toxice, compromițătoare despre individ. Apoi, trebuie demantelată ideea răspândită, monopolizând, în acest sens, toate centrele importante de informare în masă. De peste tot...

– Da. Asta putem aranja de îndată.

– Mâine, la opt, convoc Consiliul Suprem. A, să-l aduci pe noul tău consilier, da?

– Da, am înțeles, spuse Oba cu fruntea îmbrobodită de sudori reci.

– Codul de acces o să-l primești prin e-mail.

– Am înțeles!

– Bine, icni Furtega.

Oba închise telefonul, îl strecură în buzunar apoi își văluri părul pe spate de câteva ori, gândindu-se intens la ceea ce are de făcut. Se întoarse și porni spre camera de ședințe.

CAPITOLUL 2

Soarele dimineții licărea vesel peste piața Carmel din Tel Aviv. O aromă îmbietoare era purtată de briza mării prin toate ungherele pieții plină de oameni. Mirosul amețitor de pâine caldă, abia scoasă din cuptor, se împletea subtil și delicat cu mirosul de cafea proaspăt măcinată, în timp ce multitudinea fructelor confiate, a mirodeniilor și a nucilor de toate soiurile, ademeneau zecile de turiști să guste. Însă unii dintre ei călcau trotuarul din piatră, adusă din muntele Tabor, cu frunțile aplecate peste telefoanele mobile, asemenea călugărilor capucini în timpul procesiunilor religioase. Din când în când se opreau în dreptul unei statui, ori a vreunei clădiri vechi, îmbibată de istorie, se întorceau cu spatele și, întinzându-și brațul, își immortalizau chipul zâmbind. Pe alocuri, grupuri mixte de soldați, înarmați până-n dinți, mergeau agale printre turiști.

Depart de toată hărmălaia din aer, adânc sub straturile de beton armat și plăci groase de plumb, Noc Notel deschise o ușă și intră.

– Bună dimineața!

– Bună, îi răspunse Mendoza, fără să-și întoarcă privirea.

Noc Notel se apropie de tânărul doctor. Urmări câteva clipe simbolurile colorate și alambicate de pe ecranul

calculatorului, apoi vorbi cu o undă vagă de emfază în glas:

– Nu te lași...

Mendoza se răsuci cu tot cu scaun spre el și se ridică, strângându-i mâna întinsă cu putere.

– Nu, răspunse Mendoza, găurindu-l cu o privire investigatoare, vie. Trebuie să existe o soluție. Nu cred că softul universal nu a lăsat nicio porțiță deschisă. Nicio variantă de a reconcilia într-un fel sau altul lucrurile.

– Mda, mormăi încet Noc Notel. Și noi acasă, pe Lefloat, ne străduim să descifrăm nodurile de informații. Dar eu unul nu mă pricep la genul ăsta de informație, criptată biologic, chimic ori energetic... Săltă umerii adăugând: nici nu știu câte forme există.

– Cel mai greu este că alela 66 nu reacționează la toți stimulii electromagnetici. E ca și cum ar trebui inventate tot timpul benzi noi de energie. Noi fascicule de fotoni, deghizați în particule de sid, demagnetizate complet, cărora, înainte de impact trebuie să le camuflăm prezența. Cu toate astea, gradul de expresie al alelei rămâne permanent constant. Nu se observă nicio discontinuitate în manifestarea ei primejdioasă. Parcă nimic nu o poate dezactiva de la scopul ei crud și întunecat.

– Dar metoda CRISPR nu a ilustrat nimic?

– Mda, într-adevăr, reușesc să tai gena responsabilă cu o moleculă foarfece, dar, instantaneu, alela 66 învie, răsare și crește în altă parte, pe helixul dublu al genomului, mult mai agresivă și mult mai dificil de reperat. Nu știu cum procedează, sau ce forțe obscure sunt implicate în acest fenomen misterios, dar în clipa în care o extirp fizic, alela 66 se substituie spontan, precum un parazit archonic, în

altă genă, înlocuind-o complet. Practic, n-ai cum să o elimini. Tocmai de aceea caut o metodă de influențare, de corupere sau măcar de îmblânzire care să-i altereze, într-un fel sau altul, efectele nocive inerente.

Noc zâmbi încurcat câteva clipe, apoi plimbându-și mâna prin păr, spuse:

– Clipul tău a avut un succes răsunător.

Mendoza se răsuci în loc și, odată așezat în scaun răspunse cu licăriri de încântare în ochi:

– Mă bucur că ați acceptat propunerea noastră.

Deodată ușa se dădu în lături, iar Ella păși înăuntru cu o tavă în mâini.

– Bună dimineața, domnule Noc! spuse ea, zâmbind.

– Bună! Mmm, dar ce bine miroase!! spuse Noc, împingându-și nările largite în față, ca un motan flămând.

– Doriți o cafea? Întrebă Ella în timp ce așeza atentă tava pe masa rotundă din dreptul canapelei.

– Nu. Mulțumesc!

Ca în fiecare dimineață, Ciur Alfonso năvăli înăuntru precum o trâmbă de vânt.

– Eheii... dar ce matinali sunteți! Ce delicatose serviți astăzi? întrebă Ciur, aplecat peste masă ca un inspector de sănătate publică.

– Să-ți aduc o cafea? îl întrebă Ella, împingând o șuviță de păr după ureche.

– Nu, Ella, îi răspunse acesta în timp ce-i strângea mâna lui Noc. Am dat una peste cap cu Eva, mai devreme. Întoarse privirea spre ea continuând: poate mai târziu... Bună, prietene! îl bătu călduros pe spate pe Mendoza.

– Bună, răspunse acesta din urmă, fără să se ridice din

scaun.

– Ai văzut? întrebă Ciur din spatele său.

– Nu.

– Au înnebunit toate nucleele de informații inteligente. De peste tot! Mai ales cele care se credeau invincibile.

Le-am electrocutat ouăle.

– Era de așteptat, nu? murmură Mendoza cu ochii azvârliți spre Noc.

– Bineînțeles, interveni Noc. Acum urmează o perioadă scurtă de derută, însă inamicii noștri știu deja că noi suntem artizanii clipului.

– Normal că s-au prins, răspunse Ciur, împingând aerul cu dosul palmei în jos, dar n-au ce să facă. Trebuie să înghită gălușca cât e fierbinte și fără ghimp. Începu să râdă.

Noc își frământă obrajii câteva clipe, gândindu-se la ultima informație primită de pe Lefioat.

Ciur se opri din râs, îl fixă pe Mendoza și întrebă:

– Auzi Mendi, atunci când vor începe acțiunile pe teren, vei veni și tu cu noi?

– Nu știu. Împinse degetele prin păr, plimbându-le până după ceafă, întorcând capul. Vreau să identific un fir, o variantă care să împace această discrepanță genetică dintre cele două rase.

– De ce nu lași cercetarea asta istovitoare în seama specialiștilor lui Noc? Până una alta, ar trebui să ieșim și noi puțin la suprafață. Să ne întindem oasele la soare... Când mă uit la tine, parcă văd un bulgăre mare de var alb, rânji el câteva clipe.

– Nu știu... Când mă gândesc cum mă strânge rahatul

– Am înțeles de la general, interveni Ella după ce lăasă ceașca de cafea pe masă cu un clinchet suav, că au creat un dispozitiv nou, ușor de purtat, unul care produce același efect precum lipca.

Mendoza se ridică, făcu câțiva pași, după care se așeză la masă în fața Ellei. Sorbi o gură mare de cafea, apoi întrebă, săltând din sprâncene:

– Domnule Noc, dacă vom găsi cealaltă sferă, putem folosi codul de pe ea pentru a accesa informații despre metodele folosite la decriptarea softului universal?

– Nu eu hotărâsc, răspuse Noc, pășind îngândurat spre el. În schimb pot încerca să te pun în legătură directă cu unitatea de cercetare genetică de pe Lefioat.

– Ar fi ceva, spuse Mendoza în timp ce mușcă dintr-un biscuit, împrăștiind în jurul său o ploaie mărunță de firimituri. Însă, știți ce bănuiesc eu? Săltă biscuitul ușor în aer și fluturându-l continuă: că specialiștii voștri au alte interese față de noi.

– Probabil, încuviință Noc senin, în vreme ce se răsucea cu fața spre ușă. Departamentul de cercetare și tehnică avansată se află de sute de ani sub controlul direct al armatei. Nici eu nu am acces la toate informațiile clasificate. Tocmai de aceea nici nu te contrazic... Ajunse lângă ușă și se opri.

În timp ce îl fixa pe Noc cu privirea, Ciur săltă un deget în aer spunând:

– Dar noi o să putem acționa la suprafață?

– Da! Sigur! În cel mult o zi vom avea o listă completă, răspuse Noc.

– Abia aștept! se entuziasmă Ciur.

– Să aveți poftă! spuse Noc, mistuindu-se precum o libelulă pe culoarul strâmt.

– Mulțumim! răspuse Ella cu ceașca de cafea în mână.

– Mendi, ai să mergi cu mine?

– Nu-l las, spuse Ella. Este mult prea riscant.

– Normal că e riscant, i-o întoarse Ciur, pășind spre canapea. Dar avem nevoie de puțin oxigen, de puțină adrenalină, își frecă iute palmele între ele. Dacă vrei poți merge și tu. Nu trebuie să fii în prima linie de atac, ce naiba...

– Nici nu discut, i-o reteză Ella. E de ajuns să mă gândesc la ei și mi se întorc mațele pe dos, dar să mă mai și apropii de ei... Ai înnebunit? Ce-i cu tine?

– Ei, rahat! De fiecare dată când vorbim despre ei, exagerezi. Așa faci și când pledezi în fața instanței?

– Ciur, te rog, interveni Mendoza știind că Ella se supără.

– Nțț... Uite, Eva mi-a spus că o să meargă. Și ca să răsucesc cuțitul în rană, îți aduc aminte că ea a riscat și a venit cu noi în Nome ca să-ți salveze pielea, cu toate că nu te cunoștea. Mândru, întoarse spatele și porni spre ușă.

– Pahidermule, șuieră Ella furioasă.

Ciur se opri în dreptul ușii, se răsuci pe jumătate spunând dintr-o bucată:

– Să fii obraznic când trebuie, cu cine trebuie și cât trebuie poate fi câteodată o dulce binecuvântare. Dar, na... nu toată lumea e simțită și educată ca tine. Mai sunt și neciopliți printre noi, la fel cum sunt și nodurile tari prin trunchiurile copacilor, spuse înălțând pumnul înțeleștat în